

mest havde tænkt sig. Jeg skal dertil svare, at vort Forslag gaar ud paa, at de Læger, der skulle have med denne Sag at gøre, skulle være Læger med Ansvar overfor det offentlige. Vi mene altsaa ikke, at de syge kunne gaa til hvilken som helst Læge, der saa kan foreskrive, hvad han vil, og saa skal Samfundet betale, men vi mene, at det skal være Læger, som have Ansvar overfor det offentlige for, hvad de foretage sig overfor de syge. Det have vi formuleret saaledes, at det skal være enten fast ansatte eller fast antagne Læger, men nogen nærmere Udformning heraf have vi ikke villet fremkomme med af forskellige Grunde, f. Eks. af den store Grund, at der for Tiden er nedsat en Medicinalkommission, som netop har dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg vil haabe, at dette Forslags Fremkomst vil give Kommissionen Anledning til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse udfra de Synspunkter, som vort Forslag anviser.

Men der er ogsaa andre Ting, der bevirke, at vi ikke have villet udforme det nærmere i Lovforslaget. Man kan jo følge forskellige Systemer, man behøver jo ikke at slaa noget bestemt fast. Naar man vedtager dette Forslag, vil det ikke være saa vanskeligt at ordne det. Vi have jo for Tiden Statslæger ude omkring paa Landet, ganske vist ikke i en Udstrækning, som kan gøre Fyldest her, men det er dog en Statslægeinstitution. Saa har man i forskellige Kommuner Kommune-læger, og det kunde jo være, at man i visse Egne af Landet maatte have statsansatte Læger og i andre Egne kommunalt ansatte. Jeg antager, at det f. Eks. paa Landet vil være rigtigt at have statsansatte Læger, hvorimod man i Byerne, hvor Kommune-lægeinstitutionen allerede er grundlagt, vil kunne holde sig dertil. Man kan jo ogsaa gaa den Vej, det er der ikke noget i Vejen for.

Der er ogsaa en tredie Vej, nemlig at have honorarlønnede Læger, hvis Honorar retter sig efter, hvor mange syge de kommer til at behandle. Man antager altsaa en Kreds af Læger paa Kommunens Vegne, og indenfor denne Kreds kunne de syge saa henvende sig til hvem de ville; saa blive de behandlere af ham med den Virkning, Lovforslaget forudsætter. Man har en saadan Ordningovre i Aarhus, om man har den andre Steder, ved jeg ikke, men der eksisterer altsaa en saadan Ordning paa det kommunale Omraade, og den kunde man ogsaa godt benytte. Foreløbig have vi altsaa ment, at den nærmere Ord-

ning heraf burde være Genstand for Overvejelse. Navnlig mener jeg, man bør afvente Medicinalkommissionens Betænkning, som vi forhaabentlig snart faa. Den vil sikkert give tilstrækkelige Oplysninger herom.

Selv om disse Forhold ikke ere ordnede, kan man godt gennemføre Lovforslaget. Man benytter jo ofte den Sætning; at den eller den Lov træder i Kraft, naar det eller det er sket paa Lovgivningens Omraade i andre Henseender. Man kunde opsætte at lade denne Lov træde i Kraft for § 1's Vedkommende, indtil man havde truffet den fornødne Ordning med Hensyn til Lægevæsenet, hvilket ikke vil være vanskeligt, naar Kommissionens Betænkning er kommen.

Det egentlige absolut frie Lægevalg have vi altsaa udelukket, og jeg tror ikke, at der er nogen Grund til at have det. Det er jo ogsaa navnlig det, den højtærede Indenrigsminister er bange for, at Lægerne blot ville skrive op, og saa skulle Stat og Kommune betale. Det ville vi ikke have. Nej, vi ville have; at de skulle have Ansvar for, hvad de skrive op, og vi ville ogsaa kontrolere dem. Jeg ved godt, at der er mange, der holde paa det absolut frie Lægevalg. Jeg tror nu ikke, at det er saa velsignet, som man mange Steder vil gøre det til, eller saa nødvendigt. Hvis det var nødvendigt, maatte f. Eks. alle de syge paa vore Sygehuse være skrækkelig elendigt stillede, for de have ikke frit Lægevalg, men maa underkaste sig Overlægens og Reservelægerens Behandling. De kunne ikke gaa fra den ene Læge til den anden; man kan jo ikke have alle mulige Læger løbende op og ned ad Trapperne for at behandle disse syge. Det vilde vistnok være en Behandling, som selv Lægerne nok vilde sige var lidt for stram. Jeg ved godt, der er en Tendens i den Retning, men jeg tillægger den ikke stor Betydning, for jeg tror, at den halve Del deraf for Publikums Vedkommende bunder i, at man synes bedre om den ene end om den anden. Man har jo ogsaa i visse Kredse noget, som hedder Modelæger, som Folk søge. Jeg tror ikke, det er noget, som absolut lægevidenskabeligt set er af det gode, men det har en god Side for Lægerne overfor Sygekasserne, og det er, at det vil paaføre Sygekasserne flere Udgifter og skaffe Lægerne større Indtægter. Men det er heller ikke et Hensyn, jeg mener, man skal tage her. Vi mene, at naar vi skulle have Læger til at behandle syge under disse Forhold, skal det være